

βασιλείω: Ἰωάννου στήριζονται ἐπὶ δύο λεόντω-
μαζευμένων εἰς στάσιν φυσικωτάτην.

Αἱ εἰκόνες τὰς ὑποίας οἱ ζωγράφοι μᾶς ἀφῆ-
καν τοῦ ἡγεμόνος τοῦτου ὑμοιάζουνσι κατὰ πολὺ
μὲ τὴν τοῦ σιγίλλου. Νέα δὲ καὶ ἀκταμα-
λῆτος ἡ ἀπόδειξις αὕτη τοῦ ὅτι οἱ χαρακται δὲν
ἐχάρασσον ἐπὶ τῶν σιγίλλων κατὰ συνθήκην
καὶ τυχαίως τὰς εἰκόνας τῶν βασιλέων.

Μερικοὶ ἡγεμόνες ἔσχον ἐν σιγίλλων εἰδικῆς
χρήσεως: «τὸ σιγίλλον τὸ ὅποιον μετεχειρίζοντο
ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ ἀρχηγοῦ» ὡς τὸ τοῦ Κα-
ρόλου Ε'.

Τοῦτο δὲν ἦτο τύπος μεγιστάνος, οὔτε ἰπ-
πότου, ἀλλ' ἀπλῶς ὁ θυρεὸς τῆς Γαλλίας μὲ
τρία κρίνα, ὁ ὅποιος καλύπτει κατ' ἀρχὰς
κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν βασιλέα. Ὅλον δὲ περιβάλ-
λεται ἀπὸ τετράγωνον κορωνίδα, ὑπόθεν ἀναπη-
δῶσι δύο δελφίνες. Οἱ δελφίνες θὰ μείνουν
πλέον τοῦ ἐνὸς αἰῶνος ὡς ἐμβλημα πρόσητον
εἰς τὰ βασιλικά διάσημα, ἀναμφιβόλως ἐξ αἰ-
τίας τοῦ ἐν τῷ στέμματι Δελφινάτου.

Ὁ Κάρολος Γ', ὁ Κάρολος Ζ'. καθήνται
ὑπὸ θόλον *balzacchino* πάντοτε ἐπεκτεινόμενον
οὕτως ὥστε νὰ ἐνωθῇ ἐπὶ τέλους μὲ τὸν θρόνον,
διότι τὸ παλαιὸν ἔδρανον, ἡ παλαιὰ καθέδρα μὲ
τὰς κεφαλὰς καὶ τοὺς πόδας τῶν ζώων θὰ ἐξα-
φανισθῇ καθ' ὅλοκληρίαν ὅπως ἀφήσῃ θέσιν εἰς
τὴν ἐκ ξύλου σκαλισμένου Γοθικὴν πολυθρόναν,

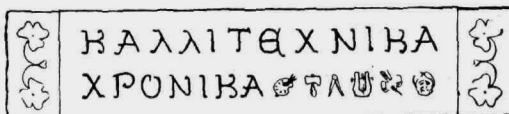

τὴν ἔχουσιν ἐρείσινωτον
καὶ ἄνωθεν αὐτῆς θό-
λον, ἢ μᾶλλον ἐπιστέ-
γασμα τοῦ αὐτοῦ εἶδους.
Ἐπειτα τὸ κόσμημα
τῶν κρίνων τῶν ζωγρα-
φισμένων προστίθεται εἰς
τὴν στέψιν τοῦ θρόνου
τούτου καὶ οὕτως εὐρί-
σκεται σχηματισμένον
φυσικώτατα, διὰ σειρᾶς συνεχοῦς τελειοποιήσεων
καὶ καλλωπισμῶν, τὸ εὐρύ *panneggiamento* ἢ
ὁ θόλος ὁ ὅποιος θὰ καταστή τῶρα πλέον ἢ ἀνα-
πόσπαστος κορωνὶς τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος.

Ἡ μορφή τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ'. ἀπετυπώθη
πρώτη ἐπὶ τοῦ πολυσυνθέτου ἐκείνου ἀπόπτου
(*fondo*), τὸ ὅποιον δὲν ἔλαβε τὴν τελείαν του
λάμπριν εἰμὴ ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Η'.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Μετάρρασις Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΝΑ οἱ χριστιανοὶ τῶν πρώτων
αἰώνων, ἠρέσκοντο εἰς ἡδείας
καὶ γελαστὰς παραστάσεις τοῦ
θανάτου, τοῦναντίον οἱ Μεσαι-
ωνικοὶ ἡμῶν πρόγονοι καὶ οἱ
τῆς Ἀναγεννήσεως συχνάκις
ἀπεικόνισαν αὐτόν, ὅτε μὲν ἀναγλύφοντες ἐπὶ
τῆς τυμβείας πλακοῦ τὸν νεκρὸν ἀποσυντεθειμέ-
νον, ἢ τὸν σκελετὸν αὐτοῦ, ὅτε δ' ἐπεκαλοῦντο
ἐπιβίωσιν τῶν νεκρῶν, ἐκτελούντων ἐπικηδεῖον
ὄρχησιν πρωτοστατοῦντος τοῦ θανάτου· ἄλλοτε
δὲ παρίστων κρανία καὶ πρόσωπα σεσηπυῖα, γε-
γλυμμένα ἐν ταῖς ραξὶ τοῦ κομβολογίου, μὲ τὴν
ἐπιγραφὴν «*momento mori*».

Οἱ ζωγράφοι τέλος (μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ πε-
ριώνυμος διὰ τοιαύτας ἀναπαραστάσεις *Hol-
bein*), ἠρέσκοντο νὰ ζωγραφίσωσι τοὺς θριαμ-
βους τοῦ θανάτου, ἀναμνησκόντες τὴν ἀρχαίαν
τῶν Μοιρῶν παράδοσιν, προσαγρόζοντες ταύτην
εἰς τὰς χριστιανικὰς ἰδέας.¹⁾

Σήμερον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπισύρωμεν τὴν προ-
σοχὴν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἐπὶ τῶν ἐξῆς
δύο εἰκόνων: Ἐν τῇ στοχῇ τῶν ὠραίων τεχνῶν
τῆς Βιέννης εἶδον περιεργον εἰκόνα ἐνὸς τῶν ἀρ-
χεούτων Ἰταλῶν ζωγράφων: τοῦ Οὐτσέλλου. Ὁ
θάνατος τοποθετημένος ἐπὶ ὑψηλοῦ ἀρματος κε-
κοσμημένος διὰ στεφανῶν καὶ κρανίων, καὶ ἐλ-
κόμενος ὑπὸ βοῶν ὀρεπάνῳ κόπτει γαληνίως
τὴν ἀγέλην τῶν βροτῶν, καὶ ἐν τῇ διόδῳ αὐ-
τοῦ ἀφίνει πολυάριθμα πτώματα: ἐπισκόπους,
βασιλεῖς, εὐπατρίδας, χωρικοὺς κ.τ.λ.

Καὶ ἐν Παλέρμῳ, εἶδον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ *Sé-
lafani*, ἐτέραν εἰκόνα τῆς Ὁλλανδικῆς Σχολῆς
τοῦ XV αἰῶνος· ὁ Θάνατος ἐν μορφῇ σκελετοῦ,
ἐπιβαίνων μεγάλου κέλῃτος ἱππάζεται ἐπὶ τῶν
θηητῶν, οἵτινες κεῖνται ἐν σωρείᾳ συντετριμ-
μένοι.

Παρίσιοι.

Π. Ν. ΔΙΒΑΡΗΣ

1) Ὁρα «Πινακοθήκη» Τόμος Α', σελὶς 131.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,”

Προθεσμία ἀποστολῆς ποιημάτων μέχρι

τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ.